

Когато заехъ мѣстата си на галерията въ Народното Събрание, тѣ го намѣрохъ пълно. Всичкѣти ложи и трибунитѣ бѣхъ почернѣли отъ свѣтъ; и депутатитѣ долу бѣхъ сички на мѣстата си.

Ставахъ сега разисквания по нѣкой финансовъ законопроектъ. Прѣвнията не бѣхъ много интересни.

Кардашевъ прѣдпочете да си отдаде вниманието на трибунитѣ. Той зазѣпа съ любопитство по тие редове хора отъ разни възрасти и външности, устремили погледи къмъ оратора. На най-горния чинъ, на лѣвата трибуна, сѣдяхъ най-късно дошлитѣ слушатели. Между тѣхъ позна нѣколцина отъ двѣтѣ воюющи армии при градската градина; единъ си често избрисваше бузата, изъ която бликаше кръвчица, щомъ сваляше кърпата си. — Това бѣхъ славни слѣди отъ борбата. Кардашевъ позна очуденъ въ него дрипавия господинъ на госпожа Олимпияда, генералътъ, който даде одежъ сигнала за псувнитѣ, може-би, по-послѣ, и — знака за юруцитѣ. Като ровеше съ погледа си изъ тая гжста тѣлпа Кардашевъ забѣлѣжи на другиятъ край на трибуната, непрѣмѣнниятъ Каишевъ. Въ сѣщия мигъ Каишевъ срѣщна очитѣ си съ неговитѣ, и му климна, като му говореше нѣщо съ ржцѣтѣ си.

— За епитафията ми напомня! — каза си безпокойно Кардашевъ.

Той обърна погледъ по-насамъ, по ложитѣ. Тѣ бѣхъ напълнени отъ по-избрано общество. Имаше много госпожи, сѣ на прѣдняята линия — задъ тѣхъ, прави, стояхъ мжжетѣ. Прѣдъ самия него се улучихъ двѣ млади. Едната отъ тѣхъ често се прозяваше, като закриваше съ гантирана ржка праздното мѣсто на два паднали прѣдни збѣа. Другата — богато пудросана, съ исписани очи подъ вуалъ, съ чипичѣкъ носъ, но твърдѣ мила, обърна се къмъ нея, съ една божественна прозявка, която искара на мегданъ